1912-13: ΟΤΑΝ Η ΕΛΛΑΣ ΗΤΟ ΗΝΩΜΕΝΗ

Ο ΕΛΛΗΝΟ - ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Λόγος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς γεῦμα τοῦ Κόμματος Φιλελευθέρων. Σύγκρισις τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1909 καὶ τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1913

305ον

Πρὸς τιμὴν τοῦ Βενιζέλου παρετέθη εἰς τὸ «Ἀκταῖον» τοῦ Φαλήρου γεῦμα ἐκ μέρους τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Κ. Ζαβιτσάνος ἤγειρε πρόποσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Βενιζέλου, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα:

—Κύριε Πρόεδρε, βεβαίως εἶναι γενικωτέρα ἡ χαρά, ἥτις ἐκδηλοῦται ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἐκβάσει τῶν ἐθνικῶν μας ὑποθέσεων. Ἐκτείνεται πέραν τοῦ κύκλου τῶν πολιτικῶν σας φίλων. Εἶναι χορὰ ΕΘΝΙΚΗ, τῆς ὁποίας οὐδεὶς ΕΛΛΗΝ ὑπάρχει, ὅστις νὰ μὴ μετέχῃ. Ἀλλ' ὁσονδήποτε καὶ εἶναι τὸ κράτος τοῦ γενικοῦ τούτου αἰσθήματος, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἄφωνον ἕτερον αἴσθημα, τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν καρδίαν ἰδιαιτέρως τῶν πολιτικῶν ἐμῶν φίλων καὶ ὀπαδῶν. Εἶναι αἴσθημα ἀνυπερβλήτου ὑπερηφανείας, τῆς βαθυτάτης ἱκανοποιήσεως, ἣν ἐδοκίμασαν διὰ τὸν θρίαμβον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐπικράτησιν τῆς ἰδέας, ἥτις συνήνωσε τούς πρὸς ὑμᾶς τῆς ἰδέας, ἥτις διὰ τῆς ἰσχυρᾶς πνοῆς τῶν ὑμετέρων πολιτικῶν ἀγώνων, ἐνέπλαξεν εἰς πάντας τὸ αἴσθημα τοῦ θάρρους, τῆς αὐτοπεποιθήσεως καὶ τῆς ἀτελειώτου ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς ἠθικὰς τοῦ Ἔθνους δυνάμεις. Τῆς ἰδέας, ἥτις ἀπεκάλυψεν εἰς ἡν ἐκ τῶν συνθηκῶν τοῦ παρελθόντος δειλιάσασαν ἐθνικὴν συνείδησιν, ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς ἀπογοητεύσεως δὲν εἶναι ποσῶς κατώτερον τῆς προδοσίας. Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἰδέας ταύτης, ὑμεῖς, κύριε πρόεδρε, μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε προθυμίας κατὰ τὰς πλείστας στιγμὰς τοῦ πολιτικοῦ ὑμῶν βίου, μετὰ τῆς αὐτῆς αὐταπαρνήσεως διεθέσατε ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ τε χαρακτῆρος καὶ τῆς διανοίας ὑμῶν, συνεισφέρατε ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ὑμετέρου χαρακτῆρος, ὅτε ἐν τῇ διοικήσει τῆς Πολιτείας μετὰ θάρρους ἀληθοῦς καὶ εἰλικρινείας ἀπαραμίλλου ἐχαράξατε νέαν ὁδόν, εἰς ἣν ἐκαλέσατε πάντας νὰ σᾶς ἀκολουθήσωσι...

Ὁ Βενιζέλος, ἀπαντῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν ἀξιότιμον φίλον, ὅστις μοὶ ἀπηύθυνεν ἐξ ὀνόματος ὑμῶν τοὺς συμπαθεῖς λόγους, ἀλλ' εὐχαριστῶ καὶ πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔσχετε, ὅπως πανηγυρίσητε τὴν ἐπιτυχῆ συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, διὰ τοῦ ἑορταστικοῦ τούτου συμποσίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογηθῇ, ἀγαπητοὶ φίλοι, ὅτι σπανίως πολιτικὸν κόμμα ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἑορτάσῃ γεγονότα πλέον μεγάλα καὶ πλέον θαυμαστά. Τῶν γεγονότων τούτων εἴμεθα καὶ θεαταὶ ταυτοχρόνως καὶ ἐργάται.

Ἀλλ' εἶναι τόσον ἐγγὺς τὰ γεγονότα ταῦτα, ὥστε, μολονότι εἴμεθα ἐργάται — ἴσως δὲ θὰ ἐτόλμων νὰ εἴπω καὶ ἀκριβῶς διότι εἴμεθα ἐργάται αὐτῶν — δὲν κατορθοῦμεννὰ ἔχωμεν πλήρη ἀντίληψιν τῆς ἐκπάγλου ὡραιότητος τῆς ὅλης εἰκόνος, διότι ἐλλείπει ἡ ἀναγκαία πρὸς τοῦτο προοπτική. Ἀλλὰ δυνάμεθα ἴσως, ἀγαπητοὶ φίλοι, νὰ λάβωμεν μίαν εἰκόνα, ἔστω καὶ ἀμυδράν, τοῦ συντελεσθέντος ἔργου, ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἀναδράμωμεν διὰ τῆς διανοίας ἡμῶν εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ἡ Ἑλλὰς πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν, κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1909, καὶ παραβάλωμεν τὴν εἰκόνα ἐκείνην πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1913.

Θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ ἀντιπαραβολῇ ταύτῃ τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1909 στρατιωτικῶς ἀσθενῆ, πολιτικῶς πεπτωκυῖαν, ἐν πλήρει ἐθνικῇ ἀνυποληψίᾳ, ἀνεχομένην ἐξ ἀνάγκης τὰ ρατίσματα, τοὺς κολάφους καὶ τοὺς ἐμπτυσμοὺς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, περιερχομένην εἰς τοιοῦτον σημεῖον καταπτώσεως, ὥστε ὁ Λαὸς ν' ἀναγκασθῇ δι' ἐξεγέρσεως κατὰ τοῦκαθεστῶτος νὰ ἐπιβάλῃ ὅλην τὴν μεταβολὴν τῶν πολιτικῶν μεθόδων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὁδηγήσει τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν κατάπτωσιν ἐκείνην.

Πρὸς τὴν Ἑλλάδα ταύτην τοῦ 1909 ἀντιπαραβάλετε ἤδη τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1913. Ἑλλάδα οὐ μόνον διπλασιασθεῖσαν κατ' ἔκτασιν καὶ κατὰ πληθυσμόν, ἀλλὰ πολλαπλασιασθεῖσαν κατὰ πλοῦτον. Ἑλλάδα μεγαλυνθεῖσανκαὶ στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ὅταν πρὸς τ' ἀποτελέσματα ταῦτα τῆς ἔκτοτε ἐργασίας συνδυάσητε τὴν σκέψιν περὶ τῶν τρόπων, δι' ὧν ταῦτα ἐπετελέσθησαν, ὅταν σκεφθῆτε ὅτι ἡ μεγάλυνσις τῆς Ἑλλάδος δὲν ὀφείλεται οὔτε εἰς τὸν περιαγόμενον ὑπ' αὐτῆς δίσκον τῆς ἐπαιτείας, οὔτε εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν ἰσχυρῶν, ἀλλ' εἰς τὰς ἰδίας αὐτῆς δυνάμεις καὶ ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τοὺς συμμάχους αὐτῆς, ὅταν σκεφθῆτε ὅτι τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦλαοῦ, ἀναπτύξαντος εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν τὰς ὑψίστας ἀρετάς, τὴνθείαν φιλοπατρίαν, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν θυσίαν χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, ὅταν εἰς ταῦτα προσθέσητε ὅτι ἡ Ἑλλὰς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπεμακρύνθη, ἵνα ἐπιτύχῃ τ' ἀποτελέσματα ταῦτα, τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, τότε θέλετε ἐκτιμήσει καλύτερον τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς πρὸ τετραετίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς σημερινῆς. Καὶ θέλετε ὁμολογήσει, ὅτι δὲν κάμνω καμμίαν ὑπερβολὴν ἐὰν εἴπω, ὅτι ἐν τῇ τριςχιλιετεῖ ἡμῶν ἱστορίᾳ δὲν ἔχομεν ἴσως ἐποχήν, ἡ ὁποία νὰ εἶναι περισσότερον λαμπρὰ ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐποχήν!

Ἀγαπητοί φίλοι, δικαιούμεθα βεβαίως, ὅπως εἶπεν ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς, μεθ' ὑπερηφανείας νὰ ἀποβλέπωμεν διὰ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἔλαχεν εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ὅλων τούτων τῶν μεγαλουργημάτων. Ἐάν, ἀγαπητοὶ φίλοι, τὰ πολιτικὰ κόμματα εἶναι οὐ μόνον ἐπιτετραμμένον, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένον μετ' ἐγωϊσμοῦ νὰ κρίνουν τὰ ἴδια αὐτῶν ἔργα, θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ εἴπω ἁπλῶς, ὅτι δὲν διεψεύσαμεν τὰς ἐθνικὰς ἐλπίδας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι ἀνταπεκρίθημεν πρὸς αὐτὰς καὶ ὅτι ὑπήρξαμεν ἄξιοι αὐτοῦ. Ταῦτα μόνον. Οὐδὲν πλειότερον...

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Βενιζέλος ὡμίλησε περὶ τῆς ἀνάγκης ἀξιοποιήσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πολέμου, μὲ ὀργάνωσιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων, σύγχρονον ὀργάνωσιν τοῦ Κράτους, ἀκμὴν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Πρὸς τὸ τέλος ἐμνήσθη τῆς θυσίας τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α΄ καὶ ὅλων τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς πολέμους διὰ νὰ μεγαλύνουν τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶπεν ὅτι «τοιούτων ἀνδρῶν προσήκουν νὰ γίνωνται τοιαῦτα μνημόσυνα», ἤτοι ἑορταστικά, πανηγυρικά, ὡς τὸ συμπόσιον.

Καὶ κατέληξεν οὕτω:

«Ἐγείρω, κύριοι, τὸ κύπελλον ὑπὲρ τῆς μνήμης τῶν ἀνδρῶν τούτων, ἀλλ' ἐγείρω συγχρόνως τὸ κύπελλον καὶ πρὸς τιμὴν ἐκείνων, οἵτινες, εὐτυχέστεροι τῶν πρώτων, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου, ἀπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ δαφνοστεφοῦς Βασιλέως μας μέχρι τοῦ ἁπλοῦ στρατιώτου, διεσώθησαν μεθ' ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐξετέθη σαν, διὰ νὰ ἑορτάσωσι μεθ' ἡμῶν τὰ συντελεσθέντα μεγαλουργήματα. Καλῶ συγχρόνως ὑμᾶς, ὅπως κενώσητε τὸ κύπελλον ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐημερίας τῆς Ἑλλάδος! Ζήτω ἡ Ἑλλάς!».

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βενιζέλος ὡμίλει περὶ τῶν πεσόντων, πάντες ἠγέρθησαν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ. Συγκίνησις διέδραμεν ὅλων τὰ σώματα καὶ τοὺς περισσοτέρους ὀφθαλμοὺς ὤγραναν δάκρυα...

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου του πάντες ἐζητωκραύγασαν, μερικοὶ δὲ ὕψωσαν ὑπερηφάνως μικρὰς Ἑλληνικὰς σημαίας, τὰς ὁποίας εἶχον ἀνὰ χεῖρας...

ΑΥΡΙΟΝ: Διάγγελμα τοῦ Βασιλέως.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΛΙΤΕΥΤΑΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΑΧΑΪΑΣ

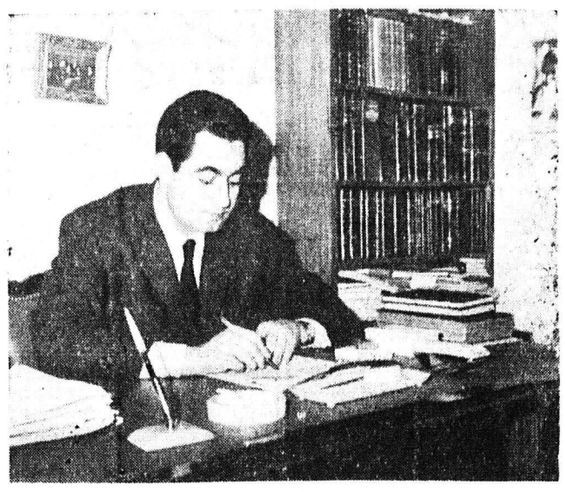

Ὁ κ. Χρῖστος Μίχαλος τοῦ κόμματος Προοδευτικῶν, ὅστις γίνεται θερμότατα δεκτὸς εἰς τὰς περιοδείας του ἀνὰ τὸν νομόν, ὡς φορεὺς τῆς πολιτικῆς ἀνανεώσεως

Ἐπιστολαὶ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΦΩΚ. ΖΑΪΜΗ ΥΠΗΡΞΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΥΝΕΠΗΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Συφφωνῶ ἀπολύτως μὲ ὅσα γράφετε γιὰ τὸν κ. Φωκίωνα Ζαΐμην εἰς τὸ φύλλον σας τῆς 6)10)63. Καὶ προσθέτω, ὅτι καὶ τὸ 1946 ὅτε ἠμηνσυνοψηφίος του εἰς τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων τελοῦντος, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀειμνήστου Θεμ. Σοφούλη, μετεῖχε πάλιν ὡς ἀνεξάρτητος, ὡς ὁ ἴδιος μοῦ ἐξωμολογήθη τοῦ νίσας μάλιστα, ὅτι αἱ ἀρχαί του εἶναι προοδευτικώτεραι. Ἡ ὅλη του λοιπὸν πολιτεία ἔχει μίαν ἀδιατάρακτον συνέπειαν ἐντὸς τῆς Κεντρώας παρατάξεως. Ὁ θόρυβος ποὺ ἠγέρθη πέριξ τοῦ ὀνόματός του στὴ κρίσιμον αὐτὴν ἐκλογικὴν στιγμή, εἶναι ὄχι μόνον ἀνεύλαβής, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιζήμιος εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Κέντρου. Ἡ τυχὸν ἀποχή του ἀπὸ τὸν συνδυασμόν τοῦ Κέντρου αὐτὸν μὲν δὲν θὰ ἔβλαπτε, θὰ ἐζημίωνεν ὅμως διπλᾶ τὸ Κέντρον ἀπὸ ἀπόψεως ὑλικῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία θὰ προσηύξανεν ἄλλην ἀντίπαλον παράταξιν. Ἀπὸ ἠθικῆς δὲ πλευρᾶς θὰ τὸ ἐμείωνε τρομερά. Πέραν μιᾶς ἁπλῆς γνωριμίας οὐδεμία ἄλλη σχέσις μὲ συνδέει μὲ τὸν κ. Ζαΐμην. Καὶ ἂν εἰς τὸ παρελθὸν τὸν ὑποστήριξα ἐκλογικῶς ἐκινήθην ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸ ἦθος καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ τοπικοῦ παράγοντος τῆς οἰκογενείας τοῦ Κέντρου. Δὲν πρέπει δὲ νὰ εἶναι ἄγνωστον, ὅτι εἰς τὴν ἑκάστοτε ἐκτίμησιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως αἱ κρίσεις του, ὅσον ἀθόρυβοι, τόσον πολὺ ἐμβριθεῖς καὶ θετικαί εἶναι, ὥστε ἐὰν ἠκολουθοῦντο πολλὰ σφάλματα θ' ἀπεφεύγοντο.

Μεθ' ὑπολήψεως

Γ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΠΑΤΡΩΝΗ

Κύριε Διευθυντά,

Ἐδιάβασα τὰς δηλώσεις τοῦ πολιτευτοῦ κ. Ν. Πατρώνη, μὲ τὰς ὁποίας διαμαρτύρεται καὶ ἐπικρίνει τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου ποὺ δὲν τὸν συμπεριέλαβεν εἰς τὸν συνδυασμόν της.

Ὡς ἁπλοῦς ὁπαδὸς τῆς Ἑν. Κέντρου, θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. Πατρώνη, νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Τί διεκήρυσσεν στὴν ὑπαιθρον ὅταν ξεκίνησεν τὸ 1960;

Δὲν ἔλεγεν ὅτι ἀνήκει στὴν ΕΡΕ; Καὶ ὅτι ἐπεδίωκε μὲ τὴν ΕΡΕ νὰ διορισθῇ Γεν. Γραμματεὺς Ὑπουργείου; Πότε ὁ κ. Πατρώνης ἠγωνίσθη εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἑνώσεως Κέντρου; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξεφράζετο στὴν ἀρχὴν τῆς σταδιοδρομίας του, δυσμενῶς, διὰ τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἑν. Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου; Πότε ἔλαβεν καθ' οἱονδήποτε τρόπον μέρος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνενδότου ἀγῶνος, ποὺ ἔκανεν ὁ κ. Παπανδρέου; Πότε ἐπεσκέφθη τοῦτον, γιὰ πρώτην φορὰν, καὶ τότε γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἁπλῶς νὰ μετάσχῃ τοῦ συνδυασμοῦ;

Τὸν ἐρωτῶ τέλος, ποίος ἀπὸ τοὺς τέσσαρας πολιτευτάς, ἐκτὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαρχίας Πατρῶν, ποὺ μετέχουν τοῦ συνδυασμοῦ, θὰ ἦτο δίκαιον καὶ συμφέρον νὰ «κοπῇ» γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ κ. Πατρώνης; Μήπως ὁ κ. Βγενόπουλος, μήπως ὁ κ. Γιαννόπουλος, μήπως ὁ κ. Παπαγιαβῆς, παλαιοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου, καὶ γνωστοὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐπιστήμονες; Μήπως ὁ κ. Φωτήλας, προσχωρήσας ἐν ἐνεργείᾳ βουλευτὴς εἰς τὴν Ἑν. Κέντρου; Ἐδῶ δὲν συμπεριελήφθη πρὸς γενικὴν λύπην τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου, γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ὁ Ἀρχηγός, οὔτε ὁ κ. Κ. Κουμανιώτης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μάχετο στὶς σημαῖες τοῦδημοκρατικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ μετέσχεν ἐπανειλημμένως τῶν ἐκλογῶν, ἐπιδείξας, ἀξιόλογον κομματικὴν δύναμιν.

Ἀξιέπαινος λοιπὸν εἶναι ὁ κ. Πατρώνης, ποὺ ἔχει φιλοδοξίες, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐργασθῇ πολὺ καὶ ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προκόψῃ στὴν πολιτικήν.

Μετὰ τιμῆς

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἴσωμα—Πατρῶν

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Συλλόγου ἐργατοτεχνιτῶν δημοτικῶν ἔργων

Πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον.

Κύριοι σύμβουλοι

Ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς πόλεως εἰς τὸν Δῆμον Πατρέων, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ δώσετε προσοχὴν κατὰ τὴν ἀποψινὴν συζήτησιν εἰς τὸ συμβούλιόν σας, εἰς τὸ θέμα τῆς αὐξήσεώς μας. Διότι, δυστυχῶς, παρεστάμενον μέλος τοῦ Συλλόγου μας εἰς προηγουμένην συνεδρίασιν, διεπίστωσεν ὅτι δὲν γνωρίζετε οὔτε τί ζητοῦμε οὔτε τί μᾶς παραχωρεῖ ὁ κ. Δήμαρχος, οὔτε πόσοι Σύλλογοι εἴμεθα, οὔτε ἐζητήσατε ἀπὸ τὸν κ. πρόεδρον νὰ διαβάσῃ τὰ ἐπίσημα σχετικὰ ἔγγραφα. Ἐπίσης ἀπορίαν μᾶς ἔκαμε ὅτι καὶ ἐκ τῶν κ.κ. συμβούλων ποὺ διατηροῦν συνδικαλιστικὰς θέσεις ἀγνοοῦν τὰ πάντα καὶ δὲν ἔριξαν μιὰ ματιὰ εἰς τὰ ἔγγραφά μας διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ διαφωτίσουν καὶ τοὺς ὑπολοίπους κ.κ. συναδέλφους των. Τὸ πράττομεν ὅμως ἡμεῖς: Ὑπάρχουν δύο Σωματεῖα ἕνα ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἕνα καθαριότητος ἀριθμοῦντα 200—220 μελῶν. Εἰς τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν ἠκούσθη μόνον διὰ τὸ Σωματεῖον καθαριότητος νὰ ζητῆται νὰ δοθῇ αὔξησις 4 δραχμῶν ὡς καὶ διὰ τὰς 10 γυναίκας τῶν ἀποχωρητηρίων. Ὄχι κύριοι σύμβουλοι. Μὴ πλανᾶσθε. Τὰ δύο Σωματεῖα ζητοῦν αὔξησιν 30ο)ο διὰ τοὺς τεχνίτας ποὺ λαμβάνουν σήμερον ἡμερομίσθιον 57 δραχμὰς καὶ 20ο)ο διὰ τοὺς εἰδικευμένους, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας καθαριότητος ποὺ λαμβάνουν καὶ αὐτοὶ 57 δραχμάς, αὔξησις 50)ο διὰ τοὺς ἔχοντας 5ετῆ ὑπηρεσίαν καὶ ἄνω, 100 δραχμὰς τὸν μῆνα δι' ἐπίδομα συζύγου καὶ 12ο)ο αὔξησις δι' ὅσους ἐργάζονται εἰς ἀνθυγιεινὴν ἐργασίαν, (ἤτοι ὑπονόμους, ὕδρευσιν, νεκροταφεῖα, σφαγεῖα, τριχινοσκόπηση, καθαριότητα, ἀποχωρητήρια) 2 στολάς, ἕνα ζεῦγος ἀρβυλῶν καὶ ἕνα ἐλαστικῶν τὸ ἔτος.

Τί μᾶς παραχωρεῖ ὁ κ. Δήμαρχος; Αὔξησιν 5 δραχμῶν ἡμερησίως καὶ 100 δραχμὰς τὸν μῆνα δι' ἐπίδομα συζύγου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά μας κ.κ. σύμβουλοι. Πάρτε ὅποιον θέλετε καὶ θὰ δῆτε τὴν διαφοράν. Τότε νὰ σχηματίσετε γνώμην καὶ νὰ ψηφίσετε.

Μετὰ τιμῆς

Ἐντολῇ Διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος

Δ. ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΑ. ΦΡΕΜΕΝΤΙΤΗΣ

ΣΗΜ. Ἀνθυγιεινὸν ἐπίδομα ἐλάμβανον ὡρισμένα μόνον συνεργεῖα, πλὴν ὑδρεύσεως, τριχινοσκοπήσεως καὶ ἀποχωρητηρίων.

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἀρμοδίως 31 προσλήψεις ἀνέργων καὶ 16 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

ΜΠΟΡΗΤΕΝ ΝΤΗΑ

Το φραγμα

("Ὑποθεσις Ἀχελώου" στὴν Ἀμερική)

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀμερικανικῆς φιλολογίας

26ον

Ὑπάκουη ἔτρεξε γρήγορα μέσα.

—Βοήθησέ με νὰ βγάλω τὸ βαρέλι ἀπ' τὴν ἀποθήκη, εἶπε πάλι ὁ Μάθιου στὸν Ράϊς.

Τὸ ἔβγαλαν ἔξω, τὸ καθάρισαν καὶ τὸ στερέωσαν στὰ πλάγια μὲ δυὸ χοντρὰ ξύλα. Εἶχαν ἀνάψει ἀπ' τὴ δουλειά. Γελοῦσαν καὶ πειράζονταν. Ἀπὸ μέσα ἀκουγόταν χαρούμενη ἡ φωνὴ τῆς Χάττυ. Ἀπόψε θὰ εἶχαν φρέσκο κρέας στὸ δεῖπνο καὶ μετὰ τὸ φαΐ ὁ Μάθιου θἀπαιρνε τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ πήγαινε νὰ μοιράσῃ κάμποσα κομμάτια στοὺς γείτονες.

Τὸ νερὸ εἶχε ζεσταθεῖ γιὰ καλά. Οἱ χοῖροι μέσα οὐρλιαζαν ἀπ' τὸ φόβο τους. Εἶχαν καταλάβει πιὰ ἀπ' τὶς προετοιμασίες ὅτι μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ πέθαιναν κι' οἱ κραυγές τους εἶχαν κάτι τὸ τραγικό.

—Ἄς ἀρχίσουμε, εἶπε ὁ Μάθιου μπαίνοντας μέσα στὴ μάντρα.

Οἱ χοῖροι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τσιρίζουν. Ἔτρεχαν ἀπ' τὴ μιὰ γωνιὰ στὴν ἄλλη καὶ πηδοῦσαν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο. Στάθηκε μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ διαλέξῃ ποιοὺς θὰ σκότωνε. Διάλεξε τὸν πρῶτο καὶ περίμενε ἀναπερᾶσῃ γιὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Οἱ χοῖροι ἄρχισαν πάλι νὰ κάνουν τὸ γῦρο τῆς μάντρας. Ἐτοίμασε τὴν παγίδα του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μύτη. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τσιρίζῃ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπαντοῦσαν τόσο δυνατὰ ποὺ ἔκαναν τὴν Ἄρλυς καὶ τὴ Χάττυ νὰ βουλώσουν τ' αὐτιά τους.

—Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω, εἶπε ἡ Ἄρλυς καὶ μπῆκε γρήγορα μέσα.

Ἔτσι γινόταν πάντα. Ἔβγαινε ἔξω ὅλο περιέργεια ἀλλὰ δὲν βαστοῦσε κι' ἔμπαινε μέσα πρὶν τὸν σκοτώσουν. Ὁ Μάθιου τὸ θυμόταν ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν μικρὸ κορίτσι. Ἡ Χάττυ ὅμως περίμενε μ' ἀνοιγμένα διάπλατα τὰ μάτια της.

Ὁ χοῖρος προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάσῃ ἀλλὰ ὁ Μάθιου τὸν βαστοῦσε γερά. Μὲ μιὰ σφυριὰ ἀνάμεσα στὰ μάτια τὸν ἔκανε νὰ πέσῃ ἄψυχος στὸ χῶμα. Τὰ πόδια του, ποὺ ἀργὰ πιά, ἔκαναν μιὰ τελευταία σπασμωδικὴ κίνησιν νὰ ξεφύγῃ ἐνῶ ἕνα ρυάκι αἷμα κυλοῦσε ἀπ' τὴ μύτη του λεκιάζοντας τὸ χῶμα.

—Γρήγορα τὸ μαχαίρι Χάττυ, φώναξε.

Ἡ Χάττυ τοῦφερε γρήγορα τὸ μεγάλο χασαπομάχαιρο. Τὸ πῆρε καὶ μὲ μιὰ κίνηση τοῦσχισε τὸ λαιμὸ πέρα ὡς πέρα. Τὸ αἷμα ζεστὸ τοῦ πιτσίλισε τὰ χέρια.

—Πάρτον καὶ κρέμασέ τον νὰ στραγγίσῃ, εἶπε στὸν Ράϊς.

Ἔπειτα μπῆκε πάλι στὴν μάντρα νὰ διαλέξῃ καὶ τὸν δεύτερο. Τοῦτος δῶ ἦταν πιὸ ἄγριος ἀπ' τὸν ἄλλο καὶ πιὸ τρομαγμένος καὶ προσπαθοῦσε νὰ πηδήσῃ τὸ φράχτη γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ, πάνω στὸ φρένισμά του πέταξε κάτω τὸν Μάθιου. Ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ τούτη τὴ φορὰ τὸν στρίμωξε καὶ τὸν σκότωσε. Ἔπειτα τὸν πέρασαν στὰ τσιγγέλια καὶ περίμεναν ὥσπου νὰ στραγγίσουν.

Θὰ πέρασε κάμποση ὥρα. Τέλος ἔφεραν τὸν πρῶτο κι' ὁ Μάθιου ἄρχισε νὰ τὸν ζεματίζῃ, προσέχοντας νὰ περαστῇ ἀπ' τὸ νερὸ κάθε ἴντσα τοῦ κορμιοῦ του. Ὅταν τέλειωσε κι αὐτό, τὸν ξαναστράγγισαν καὶ τὸν ἔβαλαν πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὕστερα κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἄρχισαν τὸ γδάρσιμο. Δούλευαν γρήγορα, χωρὶς νὰ μιλοῦν γιατὶ αὐτὴ τὴν ὥρα χρειαζόταν γρηγοράδα. Ἂν τὸ ζεματισμένο ζῶο στέγνωνε πρὶν νὰ τελειώσουν θὰ ἦταν ὅλως διόλου ἀδύνατο νὰ γδαρθῇ. Τέλειωσαν. Τὸ ζῶο εἶχε γίνει κρέας, ἐξαίσιο χοιρινὸ γιὰ τὸ τραπέζι.

Σταμάτησαν λίγο νὰ ξεκουραστοῦν κι ὕστερα ἔπιασαν τὸν δεύτερο. Τώρα ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ὁ ἀέρας ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι παγωμένος. Τέλειωσαν καὶ μὲ τὸν δεύτερο. Τοὺς ξεκρέμασαν κι ἄρχισαν νὰ τοὺς τεμαχίζουν. Σὲ λίγο εἶχε τελειώσει κι αὐτό, Ὁ Μάθιου κοίταξε γύρω του εὐχαριστημένος. Εἶχε ξεμπερδέψει πιά. Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν δουλειὰ γυναικεία.

Ἡ Ἄρλυς βγῆκε ἀπ' τὴν κουζίνα καὶ πῆρε μερικὰ κομμάτια κρέας νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ γεῦμα. Τὸ ἀπομεσήμερο, ὁ Μάθιου πῆγε νὰ ταΐσῃ τὰ ζῶα. Στὸ σταῦλο ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Θὰ ἦταν καλὰ ἂν τὰ πράγματα γίνονταν πάντα ἔτσι. Θὰ συνεχιζόταν ὅμως αὐτὴ ἡ ζωή; Δὲν τὸ καλοπίστευε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κινηθῇ.

Ὁ Μάθιου Ντάμπαρ ἦταν ἕνας πολύπειρος ἄνθρωπος. Εἶχε τέλεια γνώση τοῦ καιροῦ σχεδὸν ἀπὸ ἔνστιχτο. Μποροῦσε νὰ πῇ πῶς θὰ ἦταν ὁ καιρὸς αὔριο, μεθαύριο, τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα. Μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιάσῃ μιὰ φούχτα γῆς κι ἀπ' τὸ ἄγγιγμα νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν γόνιμη ἢ ὄχι. Μὲ τὴν Ἑταιρεία ὅμως τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Αὐτὴ δὲν γνώριζε ἐποχές, σημάδια σύννεφου, ἀέρα ἢ βροχῆς. Τραβοῦσε μπροστὰ ἀγνοώντας τὰ πάντα. Κι αὐτὸς λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ κάθεται ἀδρανὴς καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ νερὸ νὰ τὸν πλημμυρίσῃ. Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση.

Σηκώθηκε. Ἔπειτα κάθησε πάλ